

Ангелътъ на *милосърдието* остана доволенъ отъ думитъ на царицата и благослови царското сѣмейство, слѣдъ което стана *невидимъ*. На мѣстото, където стоише ангелътъ, се показва ковчегъ, пълненъ съ разни монети. На едната страна на сандъка личеше този надписъ: „*На моитъ бѣдни братя въ това царство*“.

На сутринята царскитъ дѣца се наредиха около елхата и всѣко си получи подарѣцитъ. Ала въ ковчега никое отъ тѣхъ не смѣеше да пипа. Само майката вадѣше монета слѣдъ монета и раздаваше на сиромашкитъ дѣца, които идваха прѣзъ деня въ палата за милостиня.

Дѣдо Сава свърши разказа си и почна да милва по коситъ своитъ внучета.

— Колко много прилича нашето сѣмейство на царското! каза досѣтливата Анастасия. И ние сме 3-ма братя и 4 сестри като тѣхъ; празнуваме си именнитъ дни и на Коледа татко и мама ни украсяватъ *елха*.

— Да, мили внучета, отговори просълзено дѣдо имъ. И азъ, когато бѣхъ младъ като васъ, приличахъ на малко князче въ бащиното сѣмейство. Тогава всичкитъ подарѣци се падаха на мене, защото бѣхъ едничѣкъ синъ на родителитъ си. Но сега съмъ старъ и никакви подарѣци не ме радватъ. Най-голѣма радостъ усѣщамъ само, когато ви виждамъ здрави и послушни. Радвайте се дордѣ е врѣме, защото когато остарѣете, тогава Коледата нѣма да бѣде за васъ весела, както е сега.